

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2Sžf/37/2015
Identifikačné číslo spisu: 1011201685
Dátum vydania rozhodnutia: 25.10.2017
Meno a priezvisko: JUDr. Elena Kováčová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2017:1011201685.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: Ministerstvo hospodárstva Slovenskej republiky, Mierová 19, 827 15 Bratislava, proti žalovanému: Úrad pre verejné obstarávanie, Dunajská 68, P. O. Box 58, 820 04 Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného, č. 147-P/09-2011 zo dňa 23. septembra 2011, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 3S 202/2011-105 zo dňa 25.11.2014, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 3S 202/2011-105 zo dňa 25. novembra 2014 z r u š u j e a v e c m u v r a c i a n a d'alsie konanie a rozhodnutie.

Odôvodnenie

Rozsudkom č. k. 3S 202/2011-105 zo dňa 25. novembra 2014 krajský súd v Bratislave (ďalej aj "krajský súd") zrušil podľa ust. § 250j ods. 2 písm. a) O.s.p., t.j. z dôvodu že rozhodnutie správneho orgánu vychádzalo z nesprávneho právneho posúdenia veci, napadnuté rozhodnutie žalovaného č. 147-P/09-2011 zo dňa 23. septembra 2011 ako aj ním potvrdené prvostupňové rozhodnutie Úradu pre verejné obstarávanie č. 100-3000/SK/5/2011. Potvrdeným rozhodnutím bola žalobcovi uložená pokuta vo výške 67.091,60 Eur podľa § 149 ods. 1 písm. a/ a písm. c/ zákona o verejnom obstarávaní za to, že účastník konania pri zadávaní zákazky na predmet zákazky „Riešenie havarijného stavu obvodového plášťa komplexu administratívnych budov Ministerstva hospodárstva SR na ul. Mierová 19, objekty A-F a objekt telocvičňa“ postupoval rokovaním podľa § 100 v spojení s § 58 ods. 1 písm. c/ zákona o verejnom obstarávaní (zákazka sa zadáva z dôvodu mimoriadnej udalosti nespôsobenej verejným obstarávateľom, ktorú nemohol predvídať a a vzhľadom na vzniknutú časovú tieseň nemožno uskutočniť verejnú súťaž, užšiu súťaž ani rokovacie konanie so zverejnením) bez splnenia podmienky pre jeho použitie, ďalej za to, že postupoval rokovaním podľa § 100 v spojení s § 58 ods. 1 písm. i/ zákona o verejnom obstarávaní (doplňujúce stavebné práce alebo služby nezahrnuté do pôvodnej zmluvy ktorých potreba vyplynula dodatočne z nepredvídateľných okolností a zákazka sa zadáva pôvodnému dodávateľovi za zákonom stanovených podmienok) pri uzatváraní dodatku č. 2 k pôvodnej zmluve bez

splnenia podmienky pre jeho použitie, čím sa vyhol povinnosti uzavrieť zmluvu podľa zákona o verejnom obstarávaní, ďalej za to, že uzavrel dodatok č. 3 k pôvodnej zmluve, ktorým navýšil rozsah aj cenu plnenia a že uzavretím týchto dodatkov sa vyhol použitiu postupu zadávania podlimitnej zákazky jej rozdelením tak, že uzavrel pôvodnú zmluvu na podprahovú zákazku, Dodatok č. 2 na ďalšiu podprahovú zákazku a Dodatok č. 3 na zákazku s nízkou hodnotou. Celková výška peňažnej sankcie bola podľa § 149 ods. 1 zákona o verejnom obstarávaní, stanovená vzhľadom na spáchanie dvoch správnych deliktov, za ktoré je správny orgán povinný uložiť žalobcovi v každom prípade pokutu vo výške 5 % zmluvnej ceny, určená ako súčet 5% zmluvnej ceny určenej v Zmluve o dielo zo dňa 31.7.2009 na 427 174,30 eur t. j. pokuta 21.358, 72 eur, pokuty 10.699,58 eur určenej v súvislosti s Dodatkom č. 2 Zmluvy z ceny 213 991, 60 eur a pokuty 35 033,30 eur určenej v súvislosti s Dodatkom č. 3 Zmluvy z ceny 700 666,01 eur.

Svoje rozhodnutie krajský súd odôvodnil s poukazom na teoretické základy úpravy správneho trestania tým, že po preskúmaní spisového materiálu a administratívneho spisu žalovaného dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie žalovaného ako aj správneho orgánu prvého stupňa bolo potrebné zrušiť podľa § 250j ods. 2 písm. a/ O.s.p., nakoľko rozhodnutie správnych orgánov vychádzalo z nesprávneho právneho posúdenia veci, čo sa týka postihu za súbeh viacerých deliktov. Na rozdiel od Trestného zákona, právne predpisy, ktoré zakotvujú skutkové podstaty správnych deliktov neupravujú postup správnych orgánov pri postihu za súbeh viacerých deliktov. Pri súbehu viacerých správnych deliktov pri nedostatku špeciálnej úpravy je potrebné použiť „*analogiae legis*“, tzv. absorpčnú zásadu. Jej podstata tkvie v absorpcii sadzieb (teda prísnejší trest pohlcuje miernejší). Zbiehajúce sa delikty sú tak postihnuté len trestom určeným pre najťažší z nich, čo pri rovnakých sadzbách pokút znamená, že správny orgán posúdi závažnosť deliktu a úhrnný trest uloží podľa sadzby za najzávažnejší z týchto deliktov (závažnosť pritom treba posudzovať predovšetkým s ohľadom na charakter individuálneho objektu deliktu, čiže záujem, proti ktorému delikt smeruje a ku ktorému je ochrana právnym predpisom určená). Na základe analógie teda v danom prípade treba aplikovať pravidlá pre ukladanie úhrnného trestu, t. j. správny orgán uloží za viaceré delikty sankciu podľa ustanovení vzťahujúcich sa na správny delikt najprísnejšie postihnutelný (rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 8 Sžo 28/2007). Ak správny orgán bol toho názoru, že žalobca spáchal viacero správnych deliktov, pri ukladaní pokuty za tieto delikty mal uložiť sankciu za správny delikt najprísnejšie postihnutelný, takýto výklad je v súlade s ust. čl. 6 ods. 1 Dohovoru.

II.

Proti tomuto rozsudku podal včas odvolanie žalovaný a žiadal jeho zmenu tak, že žaloba bude zamietnutá, nakoľko žalobou napadnuté rozhodnutie vydal v súlade so zákonom o verejnom obstarávaní, rozhodnutie bolo dostatočne a riadne zdôvodnené, bol riadne zistený skutkový stav a vec bola správne právne posúdená.

V dôvodoch odvolania uviedol, že z rozsudku krajského súdu vyplýva, že považoval za preukázanú dôvodnosť iba jedného zo žalobných dôvodov - nerešpektovanie povinnosti správneho orgánu pri rozhodovaní o treste v prípade súbehu viacerých správnych deliktov použiť pri nedostatku špeciálnej úpravy *analogiae legis* tzv. absorpčnú zásadu. Takýto záver podľa neho nezohľadňuje mnohé aspekty právneho a praktického charakteru, zároveň nezohľadňuje doterajšiu rozhodovaciu činnosť v konaniach kde bol žalovaný účastníkom, v ktorých nebolo vytknuté nerešpektovanie absorpčnej zásady v prípadoch, kde správny orgán za viacero porušení zákona uložil viacero sankcií (napr. 2Sžf/36/2010, 2Sžf/11/2010, 6Sžf/51/2010, 4Sžf/11/2010). V rozsudkoch 2Sž/8/2010 a 5Sž/8/2010 bolo opakované porušenie zákona vyhodnotené ako priťažujúca okolnosť. Výtkol krajskému súdu, že pri svojom rozhodovaní nerešpektoval záväzný právny názor vyslovený v predchádzajúcom zrušujúcom rozhodnutí vydanom Najvyšším súdom v prejednávanej veci, kde mu bolo vytknuté, že z napadnutého rozsudku nevyplýva, v akom rozsahu krajský súd preskúmal napadnuté rozhodnutie žalovaného a postup predchádzajúci jeho vydaniu, keďže v odôvodnení rozhodnutia náležite nevyhodnotil, z akých dôvodov považuje za nedôvodné námietky a argumenty žalovaného. V zmysle toho bol krajský súd povinný v dôvodoch svojho rozhodnutia bližšie zdôvodniť svoje právne úvahy a závery o potrebe aplikácie absorpčnej zásady v danom konaní. Bez bližšej konkretizácie by mohli byť rozhodnutia vydané na

základe aplikácie absorpčnej zásady považované vzhľadom na doterajšiu rozhodovaciu činnosť súdov za prekvapivé. Oproti predchádzajúcemu (zrušenému) rozsudku bolo odôvodnenie potrebnosti aplikácie absorpčnej zásady doplnené iba o citáciu čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a odkaz na Odporúčanie výboru ministrov č. R (91) pre členské štáty, ktoré nemá záväzný charakter.

Vzhľadom na znenie ust. § 149 ods. 1 Zákona o verejnom obstarávaní platného a účinného v čase ukladania pokuty, ktorým bola výška sankcie stanovená pevnou sadzbou (5% zmluvnej ceny) by v prípade analogickej aplikácie absorpčnej zásady pri postihovaní viacerých deliktov nebolo možné zohľadniť opakovanie deliktov ako prirážajúcu okolnosť. Nie je teda možný postup obdobný ako v priestupkovom zákone, kde sú sankcie stanovené rozpätím a kde sa v prípade prirážajúcej okolnosti pristupuje k uloženiu sankcie bližšie k hornej hranici rozpätia stanovenej sadzby. V prípade aplikácie absorpčného princípu ukladania trestov by dochádzalo by k nelogickým situáciám kolidujúcim s účelom správneho trestania, kedy by v prípade spáchania viacerých správnych deliktov v rámci viacerých verejných obstarávaní bol páchatel' potrestaný sankciou v rovnakej výške, ako páchatel' len jedného správneho deliktu, t. j. sankciou podľa pevne stanovenej sadzby. Za logický považuje žalovaný záver, že v prípade pevne stanovených sankcií za správny delikt podľa § 149 ods. 1 písm. a), c) zákona o verejnom obstarávaní práve pevne stanovená sankcia neumožňuje v prípade viacčinného súbehu týchto správnych deliktov, z ktorých každý je spáchaný v samostatnom postupe zadávania zákazky (resp. spáchaný pri uzatváraní odlišných zmlúv resp. dodatkov), analogicky aplikovať absorpčnú zásadu v zmysle § 12 priestupkového zákona ale správny orgán je povinný zvlášť sankcionovať každý zo správnych deliktov spáchaných podľa § 149 ods. 1 zákona o verejnom obstarávaní.

V danom prípade žalovaný uložil tri správne pokuty za tri správne delikty, ktoré z pohľadu závažnosti vyjadrenej sadzbou pokuty sú rovnako závažné. Pokiaľ žalobca podporne poukazoval na novelu zákona o verejnom obstarávaní účinnú od 1.1.2010 upravujúcu absorpčnú zásadu, zdôraznil, že táto povinnosť sa vzťahuje na správne delikty v rámci jedného postupu zadávania zákazky, teda v jednom verejnom obstarávaní. V prejednávanej veci boli sankcionované postupy žalobcu pri zadávaní troch samostatných zákaziek, nakoľko Zmluva o dielo aj Dodatky č. 2 a č. 3 mali povahy samostatných zákaziek, čiže skutkovo nenastala situácia predvídaná normatívnou úpravou absorpčnej zásady vzťahujúcej sa na jeden konkrétny postup ktorého výsledkom je uzavretá zmluva. Považuje za nesprávny právny názor krajského súdu, v zmysle ktorého uplatnenie absorpčnej zásady sa vzťahuje na všetky verejné obstarávania uskutočnené v konkrétnom období.

Namietal, že krajským súdom judikovaný rozsah aplikácie absorpčnej zásady absolútne popiera represívne a preventívne pôsobenie správnych sankcií vo verejnom obstarávaní, nakoľko pri uložení rovnakej výšky sankcie za neobmedzený počet správnych deliktov chýba potenciálnemu páchatel'ovi demotivujúci prvok správneho trestania, naopak takýmto spôsobom by dochádzalo k „zvýhodňovaniu“, páchatel'ov viacerých deliktov. Aplikácia analógie legis podľa žalovaného v danom prípade nielen koliduje s princípom legality v zmysle čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, ale popiera aj elementárnu právnu istotu (od správnych orgánov nemožno očakávať porušenie princípu legality) a narúša trojdelenie moci, nakoľko orgán aplikácie práva by si v danom prípade neprípustným spôsobom aťahoval právomoc zákonodarného orgánu.

Žalovaný vo svojom vyjadrení k odvolaniu žiadal napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdiť, nakoľko sa v plnom rozsahu stotožnil s právnym názorom krajského súdu o dôvodnosti zrušenia napadnutých rozhodnutí vychádzajúcich z nesprávneho právneho posúdenia veci čo sa týka postihu za súbeh viacerých deliktov.

III.

Dňom 1.7.2016 nadobudol účinnosť zákon č. 162/2015 Z.z. Správny súdny poriadok (ďalej len SSP) upravujúci v zmysle § 1 a) právomoc a príslušnosť správneho súdu konajúceho a rozhodujúceho v správnom súdnictve, b) konanie a postup správneho súdu, účastníkov konania a ďalších osôb v správnom súdnictve.

Podľa § 492 ods. 2 SSP, odvolacie konania podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona sa dokončia podľa doterajších predpisov.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (ust. § 10 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu z dôvodov a v rozsahu uvedenom v odvolaní žalobcu (§ 246c ods. 1 veta prvá v spojení s ust. § 212 ods. 1 O.s.p.) postupom podľa ust. § 250ja ods. 2 O.s.p., a dospel k záveru, že odvolanie je dôvodné.

Podľa § Podľa § 244 ods. 1 O.s.p. v správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy.

Podľa § 247 ods. 1 O.s.p. podľa ustanovení tejto hlavy sa postupuje v prípadoch, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu.

Pre súd je rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia; súd prihliadne len na tie vady konania pred správnym orgánom, ktoré mohli mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 1 veta prvá, ods. 3 O.s.p.).

Podľa § 246c ods. 1 O.s.p. pre riešenie otázok, ktoré nie sú priamo upravené v tejto časti, sa použijú primerane ustanovenia prvej, tretej a štvrtej časti tohto zákona. Opravný prostriedok je prípustný, len ak je to ustanovené v tejto časti. Proti rozhodnutiu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky opravný prostriedok nie je prípustný.

Podľa § 157 ods. 2 O.s.p. v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

Podľa § 149 ods. 1 zákona č. 25/2006 Z.z. o verejnom obstarávaní platným ku dňu vydania napadnutého rozhodnutia, úrad uloží verejnému obstarávateľovi a obstarávateľovi pokutu vo výške
a/ 5 % zmluvnej ceny, ak sa vyhol povinnosti uzavrieť zmluvu podľa tohto zákona, alebo ak uzavrel zmluvu rokovacím konaním so zverejnením, alebo rokovacím konaním bez zverejnenia bez splnenia podmienok na ich použitie,
c/ 5 % súčtu zmluvných cien, ak rozdelil predmet zákazky s cieľom vyhnúť sa použitiu postupu pri zadávaní nadlimitnej zákazky a pri zadávaní podlimitnej zákazky.

IV.

V predchádzajúcom konaní krajský súd rozsudkom č. k. 3S/202/2011 - 79 zo dňa 5.3.2013 preskúmané rozhodnutie žalovaného zrušil postupom v zmysle § 250j ods. 2 písm. a) O.s.p. (nesprávne právne posúdenie) a vec mu vrátil na ďalšie konanie z dôvodov v zásade zhodných s odôvodnením napadnutého rozsudku zo dňa 25.11.2014. Skonštatoval teda, že napadnuté rozhodnutie vychádzalo z nesprávneho právneho posúdenia veci čo sa týka postihu za súbeh viacerých deliktov, pretože bolo potrebné na základe analógie aplikovať pravidlá pre ukládanie úhrnného trestu a ak bol správny orgán toho názoru, že žalobca spáchal viacero správnych deliktov, pri ukladaní pokuty mal za tieto delikty uložiť sankciu za správny delikt najprísnejšie postihnutelný, čo je výklad v súlade s čl. 6 ods. 1 Dohovoru.

Proti rozsudku podal odvolanie žalovaný z dôvodov zhodných s dôvodmi odvolania podaného dňa 5.2.2015 proti rozsudku zo dňa 25.11.2014.

V predchádzajúcom odvolacom konaní bol tento rozsudok zrušený uznesením NS SR č. k. 2Sžf/62/2013 zo dňa 20.8.2014 v ktorom bolo krajskému súdu vytknuté, že z napadnutého rozsudku

nevyplýva, v akom rozsahu súd prvého stupňa preskúmal napadnuté rozhodnutie žalovaného správneho orgánu a postup mu predchádzajúci, keďže v odôvodnení rozhodnutia náležite nevyhodnotil, z akých dôvodov považoval za nedôvodné námietky a argumenty žalovaného uvedené v jeho rozhodnutí a vo vyjadrení k žalobe.

Po vrátení veci na ďalšie konanie krajský súd vo veci znova vytýčil pojednávanie a rozhodol rovnako, pričom odôvodnenie písomného vyhotovenia rozsudku bolo doplnené o citáciu čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práva a základných slobôd a ako podporný argument bol použitý odkaz na citovaný text Odporúčania výboru ministrov č. R(91) pre členské štáty o správnych sankciách. Nižším spôsobom (okrem jeho rekapitulácie), sa krajský súd nevysporiadal s obsahom písomného vyjadrenia k žalobe zo dňa 21.11.2011 ani s obsahom odvolania proti rozsudku zo dňa 5.3.2013.

V.

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodujúci ako súd odvolací dospel k záveru, že ani rozsudok krajského súdu zo dňa 17.6.2014 nie je možné považovať za dostatočne odôvodnený v zmysle požiadaviek ustanovení § 157 ods. 2 O.s.p. v spojení s ust. § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p., tak ako to bolo nakoniec vyžadované aj predchádzajúcim zrušujúcim rozhodnutím Najvyššieho súdu, obsahom ktorého bol krajský súd viazaný. Opakovaným dôsledkom takéhoto postupu krajského súdu je porušenie práva žalobcu na spravodlivý súdny proces.

Najvyšší súd považoval za dôvodné odvolacie námietky žalobcu, ktorý poukazoval na nerešpektovanie povinnosti krajského súdu postupovať v zmysle záväzného právneho názoru vysloveného v uznesení NS SR č. k. 2Sžf/62/2013, právne sa vyporiadať aj s obsahom jeho námietok a vyjadrení a považoval za dôvodne namietanú nepreskúmateľnosť napadnutého rozsudku, čo je skutočnosť spôsobujúca pochybnosť o zákonnosti a vecnej správnosti napadnutého rozsudku. Znovu treba krajskému súdu pripomenúť, že procesným právom účastníka konania odzrkadľujúcim aj jeho právo na spravodlivý súdny proces je právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, čo je priamo vyjadrené v povinnosti súdu odôvodniť rozsudok spôsobom upraveným v ustanovení § 157 ods. 2 O.s.p. (v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p.).

Z odôvodnenia súdneho rozhodnutia musí vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na strane jednej a právnymi závermi na strane druhej. Riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia ako súčasť základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy vyžaduje, aby sa súd jasným, právne korektným a zrozumiteľným spôsobom vyrovnal so všetkými skutkovými a právnymi skutočnosťami, ktoré sú pre jeho rozhodnutie vo veci podstatné a právne významné.

VI.

Krajský súd v preskúmvanej veci podľa uvedených ústavných článkov, zákonných ustanovení a zásad, zároveň v zmysle záväzného právneho názoru vysloveného v uznesení NS SR 2Sžf/62/2013, nepostupoval. Týmto svojím postupom opakovane krajský súd spôsobil pochybnosť o zákonnosti a vecnej správnosti svojho rozhodnutia a zaťažil svoje rozhodnutie vadou, ktorá mala za následok porušenie práva žalobcu na spravodlivý proces (§ 157 ods. 2 posledná veta O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 prvá veta O.s.p.). V ďalšom konaní bude povinnosťou krajského súdu opätovne vec prejednať, vyporiadať sa predovšetkým so všetkými relevantnými námietkami žalovaného a vo veci vydať náležite odôvodnené rozhodnutie.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací z uvedených dôvodov napadnutý rozsudok krajského súdu podľa § 250ja ods. 2 a § 221 ods. 1 písm. f/ O.s.p. zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie (§ 221 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p.).

V rámci nového rozhodovania bude povinnosťou krajského súdu vyporiadať sa s obsahom žalobných dôvodov a okrem iného aj s námietkou žalovaného, že predchádzajúce rozhodnutie krajského súdu je možné považovať za prekvapujúce, vzhľadom na citovanú judikatúru, vysvetliť myšlienkové postupy, na základe ktorých skonštatoval súlad svojich právnych záverov s obsahom citovaného čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, vyjadriť sa k relevantnosti podpornej argumentácie

poukazujúcej na neskoršiu právnu úpravu ukladania sankcií podľa zákona o verejnom obstarávaní v zmysle jeho novelizácie vykonanej zákonom č. 503/2009 Z. z.. Rovnako je potrebné vypořadať sa v odôvodnené aj s poukazmi žalovaného na špecifiká správneho trestania v rámci úpravy zákona o verejnom obstarávaní. Napadnuté rozhodnutia ukladajú sankciu za viacčinný súbeh správnych deliktov, pričom argumentujú nedôvodnosťou aplikácie absorpčnej zásady pri určovaní výšky trestu na daný prípad. V tejto súvislosti najvyšší súd pripomína, že pri úvahách o aplikovateľnosti základných zásad správneho trestania, medzi ktoré absorpčná zásada nepochybne patrí, treba prihliadnuť na judikatúru ESĽP, konkrétne kritériá stanovené rozsudkom vo veci Engel a ďalší v. Holandsko, prípad č. 5100/71, tzv. Englove kritériá formulované na účely zaradovania veci pod pojem „trestné obvinenie“. V nadväznosti na tento záver sa potom posudzuje dôvodnosť dodržiavania záruk spravodlivého trestného procesu, súčasťou čoho je aj aplikácia jednotlivých zásad ukladania trestnoprávných sankcií.

VII.

O trovách odvolacieho aj prvostupňového konania rozhodne krajský súd v novom rozhodnutí vo veci.

Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§3 ods. 9 zák. č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.